

LORENZO LAFUENTE VANRELL 1881-1936

Lorenzo Lafuente neix a Maó el dia primer d'abril del 1881, a les tres i mitja de la matinada. És fill d'Eusebio Lafuente Martínez, capità d'Infanteria, natural d'Osca, i Maria Vanrell i Netto, maonesa. Els avis paterns són Manuel Lafuente i Maria Clara Martínez, d'Osca; els materns, Lorenzo Vanrell i Maria Rosa Netto, de Maó. Se li posen els noms de Lorenzo, Eusebio i Ramón.¹

Després de realitzar els estudis de batxiller a la seva ciutat natal, ingressa a la Companyia Regional de Sapadors Minadors de Balears, per seguir la carrera militar, si bé, des d'un principi, alterna els estudis castrens amb una vocació literària autodidàctica, de brillants resultats.

Acabat d'ingressar a l'Acadèmia d'Infanteria de Toledo, ja manifesta la seva afició literària, amb la creació d'un diari titulat El Chiquitín de la Prensa. Aquesta primera incursió en el món periodístic és només l'inici d'una gran carrera d'escriptor, que alterna la investigació històrica i artística amb els estudis de caire professional i la creació literària, inclosa alguna mostra de poesia.

Al llarg de la seva carrera professional, alterna destins a Menorca, a la península i al nord d'Àfrica, i, per les seves qualitats, li són encomanats diferents i variats càrrecs a l'exèrcit. A més, realitza una gran labor com a cap de tropa dels exploradors d'Espanya, i els seus serveis li són recompensats amb distincions com la Creu de Cavaller d'Alfons XII, la Creu del Mèrit Militar o la de la Reial i Militar Orde de San Hermenegildo.

En qualitat d'escriptor, dóna a llum estudis castrens, històrics o tècnics, com *La arquitectura mudéjar en Toledo* o *La telegrafía sin conductores*, i col·labora amb publicacions com la Revista Científico Militar, El Debate, Blanco y Negro o La Vanguardia; escriu novel·les i composicions poètiques, i publica, amb el doctor Marqués, *Cartilla de Profilaxis Antituberculosa*, que és premiada pel Congrés Antituberculós de Barcelona.

Però, entre tots els temes que tracta, un en sobresurt amb llum pròpia: Menorca. Enamorat de la història i la cultura illenques, Lorenzo Lafuente dedica gran part de la seva obra a la seva terra natal. Publica una *Geografía e historia de Menorca*, estudis sobre *La industria de la plata en Menorca*, *Menorca en la Literatura*, *Apuntes de folklore menorquín...* I, sobretot, col·labora amb assiduitat amb la Revista de Menorca i amb la *Pàgina Menorquina* d'El Bien Público.

Quan és destinat a Menorca, sempre participa activament en projectes locals, com la fundació de l'Ateneu, del qual serà secretari; col·labora amb l'Extensió Universitària i és un dels promotors de l'erecció del monument als caiguts a la guerra d'Àfrica, situat dalt el Toro.

En esclatar la Guerra Civil, és empresonat al vaixell Atlante i, posteriorment, afusellat el 19 de novembre del 1936. L'Ajuntament de Maó el nomena Menorquí Il·lustre el 5 de desembre de 1974.²

---

¹ Llibre 11 de naixements, foli 238 v. Registre Civil de Maó

² Llibre d'actes de Ple, 1974, pàg.63. AMM

LORENZO LAFUENTE VANRELL 1881-1936

Lorenzo Lafuente nace en Mahón el día primero de abril de 1881, a las tres y media de la madrugada. Es hijo de Eusebio Lafuente Martínez, capitán de Infantería, natural de Huesca, y Maria Vanrell i Netto, mahonesa. Los abuelos paternos son Manuel Lafuente y María Clara Martínez, de Huesca; los maternos, Lorenzo Vanrell y Maria Rosa Netto, de Mahón. Se le ponen los nombres de Lorenzo, Eusebio y Ramón.³

Después de realizar los estudios de bachiller en su ciudad natal, ingresa en la Compañía Regional de Zapadores Minadores de Baleares, para seguir la carrera militar, si bien, desde un principio, alterna los estudios castrenses con una vocación literaria autodidacta, de brillantes resultados.

Recién ingresado en la Academia de Infantería de Toledo, ya manifiesta su afición literaria, con la creación de un periódico titulado *El Chiquitín de la Prensa*. Esta primera incursión en el mundo periodístico es sólo el inicio de una gran carrera de escritor, que alterna la investigación histórica y artística con los estudios de carácter profesional y la creación literaria, incluida alguna muestra de poesía.

A lo largo de su carrera profesional, se le asignan destinos en Menorca, en la península y el norte de África, y, por sus cualidades, le son encomendados diferentes y variados cargos en el ejército. Además, realiza una gran labor como jefe de tropa de los exploradores de España, y sus servicios le son recompensados con distinciones como la Cruz de Caballero de Alfonso XII, la Cruz del Mérito Militar o la de la Real y Militar Orden de San Hermenegildo.

En calidad de escritor, da a luz estudios castrenses, históricos o técnicos, como *La arquitectura mudéjar en Toledo* o *La telegrafía sin conductores*, y colabora con publicaciones como la Revista Científico Militar, El Debate, Blanco y Negro o La Vanguardia; escribe novelas y composiciones poéticas, y publica, con el doctor Marqués, *Cartilla de Profilaxis Antituberculosa*, que es premiada por el Congreso Antituberculoso de Barcelona.

Pero, entre todos los temas que trata, uno sobresale con luz propia: Menorca. Enamorado de la historia y la cultura isleñas, Lorenzo Lafuente dedica gran parte de su obra a su tierra natal. Publica una *Geografía e historia de Menorca*, estudios sobre *La industria de la plata en Menorca*, *Menorca en la Literatura*, *Apuntes de folklore menorquín ...* Y, sobre todo, colabora con asiduidad en la Revista de Menorca y en la *Página Menorquina* de El Bien Público.

Cuando está destinado en Menorca, siempre participa activamente en proyectos locales, como la fundación del Ateneo, del que será secretario; colabora con la Extensión Universitaria y es uno de los promotores de la erección del monumento a los caídos en la guerra de África, situado en Monte Toro.

Al estallar la Guerra Civil, es encarcelado en el barco Atlante y posteriormente fusilado el 19 de noviembre de 1936. El Ayuntamiento de Mahón lo nombra Menorquín Ilustre el 5 de diciembre de 1974.⁴

---

³ Libro 11 de nacimientos, folio 238 v. Registro Civil de Mahón

⁴ Libro de actas de Pleno, 1974, pág.63. AMM

LORENZO LAFUENTE VANRELL 1881-1936

Lorenzo Lafuente was born in Mahon on the first of April 1881, at half past three in the morning. He was the son of Eusebio Lafuente Martínez, captain of Infantry, born in Huesca, and of Maria Vanrell i Netto, from Mahon. His paternal grandparents were Manuel Lafuente and María Clara Martínez of Huesca; his maternal grandparents, Lorenzo Vanrell and Maria Rosa Netto, from Mahon. He was given the names of Lorenzo, Eusebio and Ramón.⁵

After completing his high school education in the city of his birth, he joined the Regional Company of Mining Sappers for the Balearic Islands and continued with his military career although, from the start, he alternated his military studies with a self-taught literary vocation, all of which achieved brilliant results.

Although he had just enrolled at the Infantry Academy in Toledo, he had already shown a love for literature by creating a newspaper called *El Chiquitín de la Prensa*. This first incursion into the world of journalism was just the beginning of a great career as a writer, which he alternated between historical and artistic research and his professional studies and literary creation, as well as writing some poetry.

Throughout his professional career, he alternated between living in Minorca, the Spanish mainland and the North of Africa, and because of his outstanding qualities, he was entrusted with diverse and varied military roles. In addition, he was most successful as the head of a group of Spanish explorers, and his service was recognised by such distinctions as the Knight's Cross of Alfonso XII, the Cross of Military Merit or that of the Royal and Military Order of San Hermenegild.

As a writer, he enlightened military, historical or technical studies such as *La arquitectura mudéjar en Toledo* or *La telegrafía sin conductores*, and he contributed to publications such as the *Revista Científico Militar*, *El Debate*, *Blanco y Negro* or *La Vanguardia*. He wrote novels and composed poetry, and, together with doctor Marqués, he published *Cartilla de Profilaxis Antituberculosa*, for which he was awarded a prize by the Society against Tuberculosis in Barcelona.

But for all he touched, there was one thing which shone brightest: Minorca. He was in love with the Island history and culture and Lorenzo Lafuente dedicated a large part of his work to his native land. He published *Geografía e historia de Menorca*, studies on *La industria de la plata en Menorca*, *Menorca en la Literatura*, *Apuntes de folklore menorquín...* and, above all, he made great contributions to the *Revista de Menorca* and to the supplement *La Página Menorquina del Bien Público*.

On his posting to Minorca, he always took an active part in local projects, such as the founding of the "Ateneo" cultural association, where he was Secretary; he worked with the university extension project and was one of the promoters for the raising of a monument on Monte Toro to those who had fallen in the War of Africa.

When Civil War broke out, he was imprisoned on the ship *Atlante* and was subsequently shot by firing squad on 19th November 1936.

The City Hall of Mahon appointed him Distinguished Minorcan citizen on 5th December 1974.⁶

---

⁵ Birth Registry number 11, page 238 v. Register Office of Mahon

⁶ Book of Plenary session minutes. 1974. AMM